

глѣда, той ги оставя, азъ повече не ги глѣдамъ, щомъ той ги оставя. Само отъ горѣ ги прѣглѣдахъ. И то бѣха едно-двѣ писма всичко.

Прѣдсед.: Вий одевѣ казахте, че вамъ не било прѣдано да земете неговата корреспонденция, а на други било прѣдано да я залържа. Така ли?

— На менъ не е казано, азъ да му прибирамъ корреспонденцията, а е казано на друго, на разсильния.

— Но на разсильния е казано въ ваше присѣствие?

— Никакъ не въ мое присѣствие.

— Но има показанія, че тамъ е билъ и Ал. Карагюлевъ, и лично васъ задължавалъ съ това?

— Таквозъ нѣщо никакъ не зная да е било. На менъ той не е поръчвалъ, а на чиновника. И щомъ този чиновникъ каже на разсильния, то той не може да не изпълни тази заповѣдъ. А и това не трая много.

— Но показватъ, че вий сте имали пълномощно за това?

— На мене никакво пълномощно не е давано, а всичко, каквото е било, на чиновника е казвано. Никакъ не на менъ.

— Но това е станало именно въ стаята на раздавачитѣ, тамъ е било казано, дѣто и вий сте биле?

— Това никакъ не е тѣй. Ако ли отпослѣ е било, — не зная. Но прѣдъ мое присѣствие, — когато запитахъ защо се оставя корреспонденцията на Алекс. Карагюлевъ на моята масса, — на разсильния се каза тази поръчка, но отъ чиновника по тази работа, и тогасъ Алекс. Карагюлевъ не бѣщо тамъ.

— Има ли вѣ кой да задава въпроси на подсѣдимия?

Прокурора: Излиза, че вий всичко на всичко единъ пѣтъ сте биле въ кѣщата на Александръ Карагюлевъ тукъ въ София, и по-вече не?

— Не, никакъ послѣ повече не съмъ ходилъ.

— За писмото, гдѣто сте му писали, вий считате, че важната работа, за която го викате, е било за пари?

— Това бѣше за менъ много важно нѣщо, че имахъ нужда отъ пари, защото купувахъ кѣща, и за това имахъ нужда да ме освобди отъ поръчителството ми прѣдъ банката. Инакъ, моя кредитъ бѣше закритъ.

— Защо така му писахте, малко не ласкаво, като: „моля ви да додете“ и проч., а тѣй направо остро?

— Разбира се, че така трѣбваше да му пиша. Защото,